

Sedmé nebe

Adriana Michálková

© Adriana Michálková, 2018

© Šuba Jan-Makniha.cz, 2018

Všechna práva vyhrazena!

ISBN 978-80-7548-082-8

*Mému milovanému synovi Adámkovi,
bojovníkovi seslanému z nebes, který
přišel na svět příliš brzy, ale nevzdal se,
ten zdlouhavý boj vyhrál a spojil mě s
anděly.*

*Některý z hlasů
je andělský hlas!
Jde o mou spásu,
hle, přichází věas.*

Arthur Rimbaud – Zlatý věk

(V překladu Vítězslava Nezvala ze sbírky básní *Arthur Rimbaud*
– *Má bohéma*, vydaného nakladatelstvím Československý spi-
sovatel v Praze roku 1977)

∞ Prolog ∞

Procházel se potemnělými liduprázdnými ulicemi Oaklandu tak jako vždy, když v noci nedokázal usnout, zahlcený do vlastních sžíravých myšlenek, sám se svými vnitřními démony, které se mu asi nikdy nepodaří potlačit, natož nad nimi zvítězit. Tohle přístavní město a lidi v něm mu nepřinášeli nic, co by už neznal nebo nezažil.

Už jsou to čtyři nesnesitelné roky, co byl zpátky v té chatrné Americe, která mu protentokrát s nelibostí otevřela svoji vlahou náruč v západním pobřeží, kde na konci kontinentu žili teskliví Kalifornané, zmlácení životem. Byl to kraj beatníků, osamělých, vyhoštěných a ztracených. Tak jako celá tahle falešná „Zaslíbená země svobody“, která se zbarvila do ruda po příchodu surových kolonizátorů, kteří byli to nejhorší, co tuhle svatou půdu, patřící indiánům, potkalo. Nesnášel ten klamný chvalozpěv vítězství a ódu na svobodu, která tu byla bezlístně zmasakrována. Chtivé generace tuhle zemi vykořistily a sušily své pomíjivé štěstí na základě kruté touhy po moci, sprosté lži a zaslíbenosti.

V jeho temně zelených očích bylo vše naplněné hnusem, marností, odporem a zlobou. Už dávno ztratil víru v lepší svět a sám sebe vnímal jako prokletou existenci, která tu nenajde pokoje nebo cokoliv, co by ho přimělo opět vidět světlo.

Tohle byl jeho trest a on už si ho odpykával tak dlouhou dobu, že se divil, že má v sobě ještě sílu mu dál čelit. Pro něj stránky bible už dávno zely prázdnotou, vytratila se z nich svatá slova a on v sobě přemáhal touhu sejít do pekla než šlapat ty nekonečně dlouhé schody do nebe, jehož brány by se mu kvůli jeho hříchům stejně neotevřely.

Pohlédl na hvězdnou oblohu, oči mu hněvivě zaplály a pohrdavým tónem plným zášti pronesl: „Kde jsi, ty „milostivý“ Bože? Vidíš, co jsi napáchal? Jsme tvé děti, zrozené z lásky a vyštvané z nenávisti. Byl jsi tu někdy? Víš vůbec, jaké to tady je? Všichni víme, že jsi tu nestvořil ráj, ale vězení. Nech si své království nebeské, já o něj nestojím.“

Hleděl nehybně s rukama rozpaženýma k věčnosti na osamělé hvězdy, které byly jeho jedinými společníky, jako socha nějakého zapomenutého pohanského boha krásy, který se oddal svému zatracení. Byl to další rukopis hluboké noci, kterému splácel svoji daň. Sny, ve

kterých umíral, pro něj byly ty nejlepší, jaké měl, a přesto se pokaždé vzbudil živý a smrtí nechtěný. Už ho unavovalo se potloukat v tomhle bezcílném zavrženém vojsku, ale nehodlal pokleknout na kolena před těmi, kteří ho svrhli. Na to byl až příliš zbojný a hrdý.

Nikdy neměl důvěru v obširné myšlenky a dával přednost provokátorům před kazateli věčných pravd... a na to také doplatil, protože i on se nikdy před tím, čemu nevěřil, nepoklonil. Radši vyznával svobodné rebelství než slepou oddanost. V poslední době se tma usídlovala na jeho tváři čím dál více a on se odevzdaně loučil s odcházející září, neboť cítil, že je již hodně nalomený a že na něj žádné vykoupění nečeká.

Otočil lehce hlavu na stranu a naslouchal tichu, které narušoval ten známý vibrující šum v předzvěsti jejího dravého příchodu. Uchechl se a pomyslel si, že jde jako na zavalanou, a přesto nezvaná. Dnes neměl sílu s ní bojovat a trápilo ho hořké vědomí, že už mu moc bojů k podlehnutí nezbyvá. Jenže on se nikdy nikomu nepodřídil a nehodlal to dělat ani teď. Tušil, že nemá smysl se jí dál vzpírat, protože ho stejně brzy dostihne a vezme si to, o co už tak dlouho usiluje, ale i tak se rozhodl, že se jí dnes nevydá. Misky vah by se příliš naklonily, a i když mu na tom v posledních letech kvůli jejím zakořeněným osidlům moc nezáleželo, pořád stál na správné straně barikády. Ale kdo ví, jak dlouho ještě a jak dlouho si bude myslet, že je správná...

Protože ten největší boj, kterým musel procházet, byl ten vnitřní. Nad ní možná ještě párkrát zvítězí, ale i tak ta každá vyhraná bitva pro něj bude znamenat novou várku temnoty, která ho bude pohlcovat čím dál mocněji, až se změní úplně a ztratí se nenávratně ve tmě. Už teď se kolikrát nepoznával. Jeho uvažování a chování bylo značně ovlivněné, aniž by nad tím získával kontrolu. Potřeboval něco, co by mu dodalo sílu dál bojovat a nevzdávat se. Jenže už dávno ztratil vše, na čem by mu skutečně záleželo, a prožil už tolik utrpení a ztrát, že to dobro v sobě najít zkrátka nedokázal.

Jediným spásným světlem v jeho ponurém bytí bylo v posledních dvou dnech doufání, že ji snad konečně našel. Mohla by to být ona a pro něj bylo k vzteku, že ji měl dva a půl roku před nosem a netušil to. Tohle by byla hodně zákeřná ironie osudu. Jestliže je to vážně ona, vše by se pro něj změnilo... Pokud ovšem nebylo už pozdě.

Opět vzhlédl k nehostinným nebesům a s nepochopením se zarazil nad padajícími smítky sněhových vloček. Na ústech mu zavlál úsměv,

protože tento nevídaný úkaz byl pro něj dalším potvrzením, že se ve svém úsudku nemýlil.

Cítil, jak se k němu ta pokušitelská černá pekelná přibližuje, skrytá ve strašidelných závojích stínů pod dekou noci s dychtivostí ho polapit. Ohrnul bez známky strachu horní ret a rozběhl se pryč za světly ulic, kde v barech pulsoval život, protože tam si na něj netroufne. Věděl, že je mu nemilosrdně v patách, vnímal tu její spalující horkost a nedočkavou tepající touhu, ale nehodlal se jí podrobit.

Mohl se jí vzdát a ukončit to. Mohl se už konečně toho neúnosného břemene zbavit, ale jeho pravé já bylo pořád silnější než to temné. Zatím...

∞ *Laskavý dotek sněhových vloček* ∞

„Země volá Elaine. No tak, slyšíš, co ti říkám, nebo mě nevnímáš?“

„Co?“ vyhrkla jsem a upřela pohled na netrpělivou Vanessu, která mě příkře sledovala nad šálkem své ještě kouřící horké kávy značky Oakland Coffee. „Vnímám tě.“

„Tak co jsem říkala?“

S povzdechem jsem se opět zadívala z okna na sněhovou vánici, kterou budu muset za chvíli překonat cestou do školy, a zamračila jsem se. „Nemůžu dnes zůstat doma?“

„Před chvílí jsem ti snad kladla na srdce, abys tento semestr chodila včas na přednášky. A ty se mě teď ptáš, jestli můžeš zůstat doma?“ Vanessa vyšla rázným krokem z kuchyně a vrátila se s archem papíru, na kterém jsem zahlédla modrý název své střední školy Oakland High School. „Tenhle *milý* dáreček mi přišel před Vánoci spolu s tvým prospěchem za uplynulé pololetí a poukázáním na to, že ti chybí dostatečné množství kreditů – ale o tom jsme se už bavily a já doufám, že sis opravdu, jak jsi mi slíbila, zapsala nepovinné předměty navíc, abys ty kredity nasbírala.“ Vanessa počkala, až jí to odkývám, a dala se do čtení: „Vážená paní Riversová – paní! Říkala jsem jim tisíckrát, že žádná paní nejsem,“ rozběsnila se, zatímco mi samovolně začaly cukat koutky úst. „Rádi bychom vás upozornili na časté pozdní příchody do prvních vyučovacích hodin vaší chráněnkyně – nechápu, proč nenapišou neteře – Elaine Riversové. Prosíme, abyste na to dohlédla. S poděkováním vedení školy a ředitele Gordona.“ Vanessa odložila papír na stůl a čekala, jak na to zareaguju.

Zakousla jsem se do svého croissantu s vanilkovou náplní, jako by nechumelilo – což se ostatně dělo i venku, čemuž jsem pořád stěží dokázala uvěřit. „Takže nemůžu zůstat doma?“

„Aaach!“ Spráskla nad hlavou ruce a zanaříkala: „Bože, za co mě trestáš? Já vím, že jsem ta nejlepší teta na světě a že za to půjdu do nebička, ale tohle už vážně není sranda. Můžeš mi vysvětlit, proč chodíš pozdě na hodiny?“

Se čtyřiatřicetiletou Vanessou jsem měla odjakživa moc dobrý vztah na kamarádké úrovni, ale když se naštvála, dokázala se proměnit v kodiaka. Sice jsem byla poslední dva roky trochu mimo a musela

jsem si kvůli tomu letos sbírat kredity na nepovinných předmětech, ale známky jsem měla minulý pololetí obstojný a nikdy jsem nepatřila mezi průšviháře. „Zaspala jsem asi jen tak čtyřikrát, pětkrát,“ zněla má chabá omluva.

„Musíš si uvědomit, že teď už si nikdo z vedení školy brát žádné servítky nebude a že ta vstřícnost a chápavost z jejich strany jednou nadobro skončí.“ Teta ubrala na tónu a výraz jí mateřsky zjihl, čímž mi způsobila bodnutí u srdce. „V posledních dvou letech ti procházelo hodně a samozřejmě to bylo pochopitelné, ale jak sama vidíš, tento rok už po tobě chtějí trochu víc duchapřítomnosti a snahy. Pomalu ale jistě se rozhoduje o tvém budoucím životě a žádná vysoká škola nebude brát ohled na... na... ty víš co.“

Odvrátila jsem tvář a snažila se na nic nemyslet. Nebylo fér, že jsem byla souzena za okolnosti, za které jsem nemohla.

Vanessa se podívala na hodiny a vyskočila. „Musím letět do práce a ty,“ ukázala na mě varovně prstem, čímž si opět vynutila moji pozornost, „se snaž, abys nedošla do školy zase pozdě a započni dnes nový semestr se vši odhodlaností. Platí?“

„Platí.“

Vanessa mi dala pusku do vlasů a v rychlosti se rozloučila: „Tak pa, zlatíčko.“

Nehnutě jsem se dívala, jak pospíchá do chodby, a jakmile se za ní zavřely domovní dveře, položila jsem si hlavu na jídelní stůl a mlčky sledovala padající chuchvalce vloček, které za oknem barvily vše do bíla. Studený sníh mě nijak nevábil, ale milovala jsem sněhové vločky. Ráda jsem jim nastavovala tvář a zbožňovala jejich křehkou vytrvalost, s jakou se snažily přeměnit náš škaredý, prohnílý svět do romantického, bělostného, nadýchaného baldachýnu.

V Bay Area, kalifornské oblasti kolem Sanfranciského zálivu, jsme na sněžení nebyli zvyklí, natož na sněhové vánice. V tento lednový den to bylo poprvé, co jsem takovou vydatnou chumelenici zažila na vlastní oči. I teploty šly za poslední dny závratně dolů, což byl pro nás Oakland'any obrovský skok, protože jsme navyklí na mírné zimy s teplotami okolo patnácti stupňů.

Zavřela jsem oči a snažila se vzpomenout na to, co se mi dnes v noci zdálo. Už po probuzení jsem si ten sen nedokázala vybavit, ale měla jsem pocit, jako by mi ho to sněžení zvláštním způsobem připomínalo.

Píp píp píp!!! Trhla jsem sebou a nadskočila. Zmateně jsem se podívala na kávovar, který si očividně dělal, co chtěl, a zabrousila jsem pohledem na hodiny. „Do prčic!“

Vylítla jsem z kuchyně do předsíně, kde jsem se překotně oblékla, popadla ze země svoji tašku a vystřelila z domu tak chvatně, div jsem na té namrzlé klouzačce přede dveřmi neudělala kotrmelec. I bez super hrdinských schopností jsem ten karambol jakž takž ustála a snažila se nepolíbit chodník, který po tom patrně přímo toužil. Litovala jsem, že jsem si místo kozaček nevzala lední brusle, se kterými bych do cíle doběhla mnohem rychleji.

Cesta do školy mi z naší čtvrti Ivy Hill trvala pěšky pouhých patnáct minut, ale v tomhle nečekaném počasí ji budu zdolávat dobrých třicet, napadlo mě v momentě, kdy jsem se šoupavým tempem snažila sejít strmý kopec na 8th Avenue tak, abych ho nesjela po zadku. I tak jsem ale s fascinovaným úsměvem nastavovala tvář a dlaně překrásným tvarům vloček.

Před křižovatkou dělící Park Boulevard a McKinley Avenue jsem zrychlila a zahloubaná do myšlenek pro jistotu napsala kamarádce Alexandře esemesku, že mám zpoždění, aby mě na první hodině omluvila. Vanessa mě zabije, tím jsem si byla jistá. Profesor Faulkner mě zabije, ředitel Gordon mě zabije, Alex mi dá další kázání... Hloupý na tom ovšem bylo to, že jsem ty pozdní příchody opravdu nedělala schválně a nijak je neplánovala. Měla jsem jen prostě smůlu.

„Ááá!“ Sletěla jsem přímo na zadek a s vyřeštěnými očima sledovala, jak kolem mých nohou v těsné blízkosti projížděl troubící nákladák, který se vynořil zpoza zatáčky a jel přes přechod, na který jsem se právě chystala vstoupit. Srdce mi bušilo tak silně, že přehlušilo veškerý zvuk na ulici.

„Děvenko, to bylo tak tak. Ukažte, pomůžu vám vstát.“

Vzhlédla jsem a spatřila nad sebou ustaranou postarší ženu, která ke mně natahovala ruku, aby mi pomohla se zvednout ze zledovatělého chodníku. Pár sekund mi ještě trvalo, než jsem se z toho šoku vzpamatovala a vysoukala ze sebe: „Děkuji. To je dobrý. Zvládnu to sama.“

„Ten hulvát jel jako maniak!“ zanávala, zatímco jsem se krkolomně postavila na nohy a roztřesenými rukama ze sebe otřepávala sníh. „Vždyť vás mohl zajet! Díkybohu, že se vám nic nestalo. Tohle počasí je šílené a lidi ještě šílenější.“

„Mám vážně smůlu,“ řekla jsem spíš pro sebe než pro ni.

„Právě že naopak máte štěstí!“ usmála se na mě a pokračovala dál v cestě.

Zavřela jsem oči a snažila se dát do klidu. Byla jsem z toho zážitku pořád ochromená. Dech jsem měla rozrušený, ale srdce už začínalo věřit, že mi nic nehrozí, tak se v tlukotu začalo umírňovat.

Na první hodinu angličtiny jsem dorazila o deset minut pozdě, ale zpoždění měl i pan Faulkner, můj třídní učitel. S úlevou jsem zapadla do lavice, položila si hlavu na desku stolu a snažila se nabrat ztracený dech.

„Nazdar! Zase pozdě?“ Nadskočila jsem a pohlédla do tváře usmívající se Alexandře Hartové, která se nade mnou tyčila s pobaveným výrazem. Sledovala, jak lapám po dechu, a projížděla svými okrovými očima můj uhoněný, mokrý zjev.

„Neříkej, žes na té klouzačce venku běžela. Přelámaný končetiny ti za dochvilnost nestojí. Tak co se stalo tentokrát, že jsi zase přišla pozdě? Kdyby v tom byl aspoň nějaký chlap, tak ani neceknu, ale být sebou, už si vážně na ty pozdní příchody dávám majzla, Elaine. Zvlášť když jsme toto pololetí na první hodinu ájiny schytali třídního. Faulkner je sice fajn, ale taky se umí pěkně naštvat. Však si vzpomeň, jak vloni na chodbě seřval Adama za to, že se týden neobjevil ve škole a neměl žádnou omluvenku.“

Na to jsem si pamatovala dost dobře – stejně jako celá škola. I učitelům se zdálo, že to pan Faulkner tehdy přehnal, ale jelikož Adam nepatřil zrovna mezi svatoušky školy a zřejmě neměl potřebu si s neadekvátním výlevem učitele stěžovat u svých rodičů, nějak se to celé zahrabalo pod kobereček.

To už do učebny vešel samotný pan Faulkner a zjednal si pořádek, takže se Alexandra musela vrátit na své místo. „Zdravím, bando,“ pozdravil nás přátelsky, viditelně odpočatý a v dobrém rozmaru. „Doufám, že jste vánoční svátky oslavili tak, jak jste si přáli, a že jste plní horlivosti do nového semestru.“

Ve třídě to nesouhlasně zašumělo, ale urostlý čtyřicátník pan Faulkner s nepřilíh hustým strništěm ve stejné pískové barvě, jakou měly jeho už trochu prořídlejší vlasy, to ignoroval. Byla jsem při svém nástupu přiřazena do jeho ročníkové skupiny, kde byla k mému štěstí i Alexandra a taky Melanie Turnerová, další má blízká kamarádka, a pan Faulkner byl jako třídní učitel fajn. Byl vysazený na pár průsvihářů, ale nás ostatní většinou nechával na pokoji.

Možná se to teď s mými pozdními příchody jeví zvláště, ale já opravdu do kolonky „problémoví studenti“ nepatřila, zvláště když sem na tuto státní střední školu chodilo bezmála tisíc studentů. Učitelé byli vůči mně shovívaví a má dřívější nepozornost v hodinách a nedochvilnost byla přičítána *tam té věci*. Jedenáctá třída, kterou jsme tady na vyšší střední brali jako klasický třetíák, však přinesla zlom a já si v loňském pololetí uvědomila, že je načase se probrat a dodělat poslední dva ročníky střední školy bez zbytečných restů.

Druhou hodinu celosvětové literatury jsme vychytaly v této učebně zase s Faulknerem. Třída se pomalu začala obměňovat studenty a za námi přicupitala Melanie, modrooká vysoká blondýnka s asymetrickým mikádem, která vyhrála na první hodinu angličtiny oblíbeného profesora Butlera.

S brzkým zazvoněním do učebny rázným krokem opět vešel pan Faulkner, který zvučně pronesl: „Ááá, pan Cohen. Neměl jste být minulou hodinu tak náhodou u mě ve třídě místo u pana Butlera? Nebavili jsme se snad o tom, že bych vás měl radši ve své skupině?“ Všichni jsme věděli, že tím slůvkem „radši“ pan Faulkner myslel *pod dozorem*. A to nejlépe se zvýšenou ostrahou.

Otočila jsem hlavu doleva a zadívala se do klidné tváře svého hnědovlasého spolužáka, která nevykazovala žádné známky nejistoty. Když se Adam Cohen sebevědomě usmál, jen se potvrdilo, že má třídního učitele v paži. „Omlouvám se,“ pronesl pořád s tím ironickým úsměvem. „Nejspíš jsem na to musel zapomenout.“

„Nejspíš,“ opakoval po něm Faulkner, zatímco si ho měřil orlím zrakem. „Ale nemusíte se bát. O moji pozornost nepřijdete, i když jste se o to očividně snažil i u této hodiny celosvětové literatury dle paní Jonesové, ke které jste se chtěl připsat na zeměpis.“

Někteří studenti se potajmu zasmáli, protože Adam se tvářil naprosto suverénně, a i jemu cukaly koutky úst od toho, jak mu dramatické odhalení pana Faulknera přišlo směšné. „Odkakživa jsem měl rád zeměpis. Člověk se nikam moc nedostane, tak aspoň tím prstem na mapě jsem se mohl kochat krásami světa.“

Adam Cohen byl ten bohémský typ kluka, který se nezdráhal opovnovat učitelům, a dělal to vždy s takovou grácií a šarmem, že za to byl u většiny studentů oblíbený. Ten jeho drzý jazýček mu samovolně přivodil post rebela, který mu dodával na sympatiích. Měl přitažlivé kouzlo osobnosti s takovým tím záludně svůdným úsměvem, za kterým nevíte, co se doopravdy skrývá. Proto nebylo divu, že jakmile se

někde objevil, mnoho dívčích srdíček zaplesalo obdivem a euforicou záplavou štěstí – nebo spíš lavinou splašených hormonů.

Byl průměrně vysoký s dokonale tvarovanou postavou, která si nijak nezavdala s jeho hezkým obličejem. Jeho sytě zelené oči vábily, poutaly a pokoušely. Usmívaly se spolu s ním, anebo naopak nebezpečně propalovaly, kdykoli se kvůli něčemu naštvál.

Možná by se z hovoru s panem Faulknerem zdálo, že ho nic na světě nemůže rozházet, ale opak byl pravdou. Uměl být velmi nevyzpytatelný, konfliktní a popudlivý, což ve mně vyvolávalo dojem, že byl uvnitř hodně komplikovaný a nestálý. Vyzařovala z něj jakási temná dekadence, revolta, zakořeněná hereze a vnitřní vzdor vůči všemu a všem. Ale ta jeho stinná stránka byla pokaždé vzápětí přehlášena, jako by měl v sobě nějaké zázračné tlačítko, kterým ji kontroloval. Mnohokrát jsem přemýšlela o tom, co by se stalo, kdyby se mu to „tlačítko“ porouchalo, a už jen to byl důvod, proč jsem se nesnažila – tak jako mnozí – dostat se do jeho přítomnosti či přízně.

„To můžete snad dělat i doma,“ řekl rázně statný třídni, kterému přetékal nervy.

„Stejně jako číst knížky,“ odpověděl mu drze Adam s čirým odporem v očích. Tou troufalostí způsobil ve třídě přímo mrazivé ticho. Všem bylo jasné, že teď opravdu přestřelil.

Sledovala jsem jako všichni ostatní Faulknera se zatajeným dechem a doufala, že po Adamovi nevystartuje jako tehdy. Ale učitel nás všechny překvapil nečekaně chladným klidem. „Ano a to budete. Čeká vás plno referátů a testů, takže vás to čtení zaručeně nemine. Být vámi, tak zruším plány rovnou už na dnešní večer.“

Adam, jako by dostal stopku, už dál třídniho učitele neprovokoval a jen se nevrle zadíval z okna. Tohle bylo přesně ono. Zase znenadání zafungovalo to jeho pomyslné tlačítko, ačkoliv to ještě před chvílí vypadalo, že exploduje.

Jakmile hodina skončila, plavně jsme se s Alexandrou a Melanií vydaly k našim skřínkám, abychom si vyměnily učebnice. Zatímco si šly holky ještě odskočit, čekala jsem na ně v té tlačenici studentů na chodbě.

„Uhni!“ slyšela jsem za svými zády a hned nato mě kdosi netrpělivě šťouchl do ramene, abych vyklidila z uličky prostor.

Pohlédla jsem do tváře nasupené Victorii, se kterou jsem k mé smůle poslední půl rok sdílela většinu přednášek. Victoria se oblékala

do černého, roztrhaného, ocvočkovaného oblečení, přeháněla to s dramatickým make-upem a svoji vizáž drsňácky podporovala šílenými účesy, jako by nestačilo, že její černomodré vlasy s rudými pramínky už tak každému na setkání vyřázely dech. Jí rozhodně doporučený školní dress code nic neříkal, stejně jako základní pravidla slušného vychování. Byla typickým buřičem, kterého byste si nechtěli proti sobě poštvat. Mně se to ovšem podařilo ihned, co jsem sem na školu nastoupila. Netuším, čím jsem té holce hýbla žlučí, ale od prvního dne tady si ze mě začala dělat škrabku na boty.

„Řekla jsem ti, abys uhnula, ne abys na mě pitomě čuměla!“

„Tak mě obejdi,“ nenechala jsem se vytočit tak, jak bylo mým zvykem.

Victoria měla však své „zvyky“ a vytočit jí byla ta nejjednodušší věc na světě. Jízlivě se na mě zakřenila. „Tak hele, ty blbá nanicovatá káčo. Nemáš tu, co dělat, tak přestaň zaclánět a vysmahni!“

„Vicky, jdeš?“ spasil mě Nathaniel, i když zřejmě neplánovaně.

Victoria ke mně zdvihla opovržlivě ret, aby mi naposledy dala najevo, jak moc jí ležím v žaludku, a odkráčela vstříc svému příteli, který mi věnoval jeden ze svých očekávaných podmračených pohledů. Pohledný Nathaniel měl světlé vlasy a tiché, svým způsobem velmi milé zelenomodré oči, ale tím veškeré sympatie u něj hasly, protože byl nepochopitelně oddaný neurotičce Victorii. Ti dva neměli moc přátel, ale nepůsobili, že by je nějak potřebovali. Vystačili si nerozlučně jen sami se sebou a svoji odlišnost od ostatních zamilovaných dvojic hlásali i tím, že se nesnižovali k důvěrnostem. Pár studentů z ročníku se v prváku škodolibě vsadilo, že ten, který uvidí, jak si ti dva dají aspoň letmou pusou, dostane od ostatních pět babek. Už to bylo dva a půl roku a nedočkal se ani jeden.

Jakmile jsme s Alex a Mel vpluly do učebny na americké a světové dějiny, k mé nekonečné smůle Victoria seděla v jedné z nejzazších lavic.

Těsně před zvoněním do třídy vešel Adam a s nechutí se posadil na poslední volnou židli, která na něj zbyla. Dlouhonohá spolužačka Samantha se naklonila ke své nejlepší kamarádce Rebecce a cosi jí vzrušeně zašeptala. Nemusela jsem být vědma, abych uhádla, o čem si ty dvě špitají. A když se ke mně donesla rozhihňaná věta: „Nechal se ostříhat úplně stejně, jak to má cukrouš Brendon Urie v klipu *Victorious*, ale on by se spíš hodil do klipu *This is Gospel*.“, protočila jsem panenky a vytvořila na tváři otrávenou grimasu.

V tom jsem ale periferně zahlédla, že si toho Adam všiml, podíval se na ty dvě a ušklíbl se na mě vševědoucím úsměvem, přičemž mu v očích zajiskřilo. Urychleně jsem sklonila hlavu a nechala spadnout své dlouhé hnědé vlasy, aby mi z boku zakrývaly obličej jako štít. Když jsem se po pár sekundách odvážila vzhlednout, zjistila jsem, že mě Adam stále úsměvně pozoruje. Rozechvívání a znervózňování lidí bylo něco jako jeho hobby, protože si byl až moc dobře vědom, že je v tom odborník, a já opravdu netoužila po tom, abych se stala dalším terčem jeho vtípků a oblbování, proto jsem se ho rozhodla ignorovat.

Z mého vnitřního boje mě vysvobodil pan Butler, přezdívaný dámským osazenstvem „sekáč“, protože byl jediný z učitelů ve škole mladý a vcelku i pohledný. Důležitější ovšem bylo, že byl velmi sympatický, tolerantní a přátelský, takže jeho přednášky byly pochopitelně ihned po vyvěšení plné.

A pravý opak pana Butlera byl pan Hall, kterého jsem vyfasovala další hodinu na matematiku. Už po příchodu do jeho třídy jsem věděla, že to bude opravdové peklo (panu Hallovi studenti potajmu říkali „pan Hell“), neboť nejen, že mě čekal další půlrok s tímto nabručeným despotou, ale také jsem tento předmět sdílela zase s Victorií a k mé útrapě i s jejím přítelem Nathanielem.

Vzpomněla jsem si na náš dávný rozhovor s Alexandrou.

„Nathaniel vypadá trochu jako River Phoenix. Nezdá se ti?“ řekla kdysi.

„Nebo trochu jako Petr Pan,“ nadhodila jsem stejně zadumaná jako ona.

„Ty jo, to mě nikdy nenapadlo. No vidíš to,“ rozesmála se nad tou zarážející podobou.

„Aspoň, že ten Petr Pan nikdy nezestárne a nezemře.“ Touhle mojí větou tenkrát ten náš rozhovor skončil – to jsem si pamatovala dokonale.

Na obědě jsme s kamarádkami rozebíraly naše rozvrhy hodin, ve kterých jsem na plné čáře smutně vítězila kvůli nepovinným předmětům.

„Ty přidaný nepovinný předměty ti fakt nezávidím,“ projevila svoji soustrast Alexandra, která měla své dlouhé kaštanové lokny ještě z tělocviku svázané do culíku. „Kolik sis jich vůbec musela tento semestr zapsat?“

„Dva, že? V pondělí informatiku a ve čtvrtek dějiny umění,“ odpověděla za mě Melanie, která byla o mém rozvrhu obeznána snad víc než já.

„Na ty dějiny umění je jakási nová učitelka, ne? Jak se jmenuje?“ přemýšlela Alex, zatímco se přehrabovala ve své bramborové kaši s pochybným zeleninovým karbanátkem.

„Blairová.“ Zakousla jsem se do radioaktivně zeleného jablka s doufáním, že není otrávené, protože bych se těžko dočkala záchrany od prince a v té skleněné rakvi, vystavené na slunci, bych za chvíli nabrala barvu toho jablka.

Francouzštinu jsem ve společnosti Alexandry a roditelého mluvčího, pana Gavreaux (otitulovaného studenty pro lepší výslovnost Garniera) překously bez úhony a po ní se k nám na biologii přidala Melanie, následovaná k naší nevoli prudičkou Victorií.

„To snad není možný! Kolik s tou chlamydií máme společných hodin?!“ zuřila Alex.

„El s ní má tři hodiny, já čtyři a ty jen dvě, Al,“ Melanie to bez problémů vypočítala, jako by ty rozvrhy už znala nazpaměť.

„Proč se radši nepíše na hodiny, na který chodí její Romeo? Byl by od ní aspoň klid.“

„Myslím, že se oba snaží zapisovat na stejné hodiny, ale prostě to někdy skloubit nejde,“ odpověděla jí Mel. „Vždyť víte, jaký to tady je. Chodím s nimi první hodinu k Butlerovi na ájnu a druhou hodinu jsou určitě taky spolu.“

„Há, tady se někdo snaží vyhnout předmětům s třídním učitelem,“ zasmála se Alexandra a já si mimoděk vzpomněla, jak se o to pokusil i Adam, kterému to ale nevyšlo.

„No já bych se tak nesmála,“ podotkla všímavá Melanie. „Slyšela jsem, že v posledním ročníku nastanou velké změny a že skupiny svých třídních učitelů budou mít víc společných hodin.“

Po biologii jsme se s Alexandrou pro dnešek rozloučily, protože se naše cesty naposledy křížily, a zatímco ona zamířila na svoji poslední hodinu matematiky pana Halla, já s Melanií jsme vykročily do jiné učebny, kde nás čekala psychologie v podání ulítlé asi padesátileté učitelky, slečny Olsonové, která se vyznačovala svým bizarním nesmyslem pro módu a šperky. Vypadala jako střelená hippiesáčka kombinovaná s utečencem z blázince, ale to by nebyla až taková hrůza jako to, že ona se bláznivě i chovala.

Slečna Olsonová se se zazvoněním do učebny přiřítla dlouhým rázným krokem a všechny nás tu úsměvně ještě za pochodu uvítala, zatímco jsme si pobaveně prohlíželi její dnešní outfit, který spočíval v dlouhé hnědé kárované sukni, červených silonkách, černých kozačkách, oranžové tunice s třásněmi a obrovské broži ve tvaru azurového skarabea, kterou měla připnutou na hrudi jako pěst na oko.

„Tak to je pecka,“ zaslechla jsem za sebou, a když jsem se otočila, spatřila jsem, jak se Adam pomalu dusí smíchy, zatímco jeho nejlepší kamarád Tate Crowley po jeho levici ležel na stole a schovával své pobavení za učebnicí – geometrie. Geometrie? Věděl vůbec, co máme za hodinu?

„Ano, je to pecka, pane Cohene,“ ozvala se slečna Olsonová tak nadšeně, že div samou radostí nezatleskala. „Psychologie je úžasný obor plný nečekaných zákoutí a já jsem ráda, že ve vás už v úvodu vzbudila takový zájem.“

„Jistě, nemůžu se těch nečekaných zákoutí dočkat,“ vysoukal ze sebe Adam.

„A ty přijdou dřív, než byste se nadáli, milí studenti,“ usmívala se potěšeně učitelka. „Je vás tu akorát sedm na sedm, takže teď si každý vyberete partnera opačného pohlaví, posadíte se spolu do lavic a zahrajeme si společně hru.“

Nikomu se nic hrát nechtělo, natož přesouvat se ze svých bezpečných pozic, ale po chvilce se všichni postupně začali zvedat a jednat dle rozkazů velitele.

„Mel, budeme spolu?“ U našeho stolu se objevil brýlatý Kevin Sanders, který se na moji kamarádku usmíval jako na svatý obrázek.

„Ehm, jasně,“ přitakala, ale než se za ním zvedla, ustaraně se rozhlédla po třídě. „Elaine, pořád jsou volní Tate s Chrisem...“

„A já,“ ozvalo se nám za zády.

Melanie se prudce otočila a zabodla do sebevědomě vyhlížejícího Adama Cohena nevraživě oči. „Nestojí tak náhodou na tebe fronta?“

Adam se naoko rozhlédl kolem sebe a s úsměvem nevinátka prohlásil: „Žádnou frontu nevidím.“

Ale byla tam. Samantha s Rebeccou se dychtivě natřásaly s nadějí, že zamíří k jedné z nich, ale když ho viděly přicházet k nám, s povzdechy se vydaly k ukecánkům Tateovi a Chrisovi, kteří zřejmě ještě ani nepostřehli, že by se ve třídě něco dělo.

Mel na Adama z nepochopitelného důvodu rozkazovačně sykla: „Nech ji, Adame. O co ti jde?“

„A o co tobě jde?“ zasmál se hrdelním smíchem, jako by zpochybňoval celou její existenci.

Vložila se do toho slečna Olsonová se slovy, že si nehledáme partnera na celý život, takže Melanii nezbývalo nic jiného než odkráčet za nedočkavým Kevinem. Mezitím, co se zelenooký Adam suverénně posadil na její místo po mém boku, jsem stále hleděla jako opařená. „Co to mělo znamenat?“

„Co jako?“ usmál se na mě odzbrojujícím úsměvem.

Nikdy jsem se s ním nebavila a nesešla ve společné lavici, takže jsem si až teď celou svojí bytostí začala uvědomovat, proč jsou z něj holky tak rozčarované – on přímo pulsoval nespoutanou přitažlivostí a byl jako magnet, který k sobě přitáhne vše, co si zamane. „Nedělej blbýho,“ odsekla jsem, abych to omamné pouto přerušila, protože se mi z něj začala motat a snad i bolet hlava.

„A proč se ptáš mě? Copak já vím, co jí přeskočilo?“

V tomhle jsem mu musela dát za pravdu. To Mel byla ta, kdo na něj bezdůvodně vyjel. „Tak mi aspoň vysvětli, proč sis vybral do páru zrovna mě.“

Adam se pro sebe pousmál, naklonil se ke mně a zašeptal mi do ucha: „Chtěl jsem tě ušetřit dalšího dávivýho reflexu.“

To měla být nějaká zvrácená odvěta za to, jak jsem se na Samantha a Rebečinu adresu zatvářila zhnuseně? Co to tady se mnou hrál za hru?

„Nejsi ráda, že mě máš za partnera?“ zeptal se mě protivně sebevědomým tónem.

Než jsem se stihla nadechnout, objevila se u naší lavice opět slečna Olsonová. „Jak vidím, mládeži, vy budete pěkně neposlušný páreček. Takže pro vás dva zadání extra zopakuju, ale ať už se to neopakuje. Tato seznamovací hra se jmenuje *Šestý smysl* a má za úkol zjistit, jak svého protihráče dobře znáte, jakou máte schopnost intuice a jak se dokážete vcítit do ostatních. Vezmete si tužku a papír, který si před svým protihráčem musíte dobře skrýt, já budu číst kategorie a vy se pokusíte uhodnout nebo si vzpomenout, co má váš soused nejradši, a zároveň si do kolonky vedle zapíšete svoji vlastní odpověď pro následné porovnání, aby bylo jisté, že jste nešvindlovali. Rozumíme si?“

Podívala jsem se zaraženě na Adama, o kterém jsem prakticky nic nevěděla, a proto jsem byla utvrzená v tom, že tato hra je u nás dvou

předem prohraná, ale on se tvářil, jako by šlo o prkotinu. Slečna Olsonová se nadšeně vrátila do čela učebny a dala nám povel: „Tak třído, napojte se duševně na své protihráče a jdeme na to.“

Adam se ke mně zase naklonil a pobaveně zašeptal: „Ne, že mě duševně vysaješ.“

Věděla jsem, že teď nebyla ta pravá chvíle, abych vyprskla smíchy, ale nedokázala jsem si pomoci.

„Riversová, Cohen,“ oslovila nás netrpělivě učitelka a já se omluvně kousla do rtu. „Ještě jednou a rozsadím vás.“

Slečna Olsonová začala konečně předčítat předem předeepsané kategorie, které byly lehké jak facka – kdybych je mohla přiřazovat k takové Melanii nebo k Alexandře, ale jelikož šlo o Adama, musela jsem si po celou dobu tipovat, stejně jako on u mě.

„Takže měsíc,“ ujal se iniciativy Adam, když jsme své odpovědi mezi sebou mohli odtajnit. „U sebe mám červenec a u tebe jsem tipl srpen.“

„Hm, já si u tebe tipla taky srpen a u sebe mám prosinec. Takže oba bez bodu.“

„Proč prosinec?“ vyprskl na mě, jako bych nechápala, co znamená slovní spojení letní prázdniny. „Neříkej, že ještě věříš v Santu Clause.“

„Samozřejmě, že nevěřím v Santu Clause,“ protočila jsem panenky. „Jde o celé to vánoční období. Když pomínu ty nákupní hořečky, svět je jaksi tišší, pokojný, nostalgický a snivý. Lidi jsou k sobě milejší, plus mám narozeniny a...“

„Já a všichni jmenovci *úžasného* prvního člověka máme svátek,“ uculil se, jako by patřil k vyvolenému druhu, ale byla v tom jakási prazvláštní hořká ironie. „Kolikátýho prosince máš narozky?“

„Dvacátýho pátýho.“

Adamovi vyskočilo obočí, naklonil hlavu na stranu a prohlížel si mě s tak pronikavým pohledem, že se zdálo, jako by mu v očích tepavě jiskřilo. „Stejně jako Ježíš Kristus. To je čest, ne? Můžete spolu sfoukávat svíčky na dortu. Taky máš pocit, že jsi vyvolená, abys spasila svět?“

„Ne,“ zavržala jsem mezi zuby. „Ok, tak pokračujeme dál...“

„Kolik ti je?“ Pořád na mě nehnutě hleděl. „Osmnáct? Jsi o rok starší než ostatní?“

Jak to mohl sakra vědět? „Proč tě to zajímá?“

Aniž by pohnul brvou, zahleděl se do papíru a načal novou položku. To jsem ale nechtěla nechat jen tak a vyzvala ho: „Neodpověď jsi mi.“

„No a?“ zeptal se mě provokativně a čekal, jak na tu jeho drzost zareaguju.

Přemlouvala jsem svoji trpělivost, aby se nevzdávala. „Tak tedy další – historická postava. Tebe jsem si tipla na...“

„Hitlera, ne?“ zasmál se tak nahlas, až mi málem praskly ušní bubínky – a nejen mně.

„Na to bych si ani nedovolila pomyslet.“ Zatvářila jsem se popuzeně a trošku uraženě. „Kdo by si navíc za svoji oblíbenou historickou postavu zvolil zrovna jeho?“

„Tak já ti napovím,“ šeptl ke mně spiklenecky a odtajnil mi to velký tajemství: „Říkalo se jim nacisti a teď neonacisti. Ale máš recht. Já bych si ho určitě nezvolil. Taky umím být sice pěkněj hajzlík, ale na takovou svini nemám.“

„Gratuluju. Tak jaká je tvá oblíbená historická postava?“ Snažila jsem se od něj držet na nejdelší vzdálenost, kterou mi lavice dovovala, protože si schválně uzurpoval i můj prostor.

„Mhmm,“ zapřemýšlel se. „Je jich docela dost a některý ani nejsou vůbec známí, ale měl jsem hodně rád Alexandra. Rozený vůdce, silná osobnost, charisma, nezdolný odhodlání. Byl trochu paličatý a kolikrát na tu svoji tvrdohlavost doplatil, ale i tak byl moc fajn.“

„To zní jako bys mluvil o nějakým svým kamarádovi,“ rozesmála jsem se.

Adam se ušklíbl. „Fajn, tak si volím za svého kamaráda Alexandra Makedonského. Jakýho imaginárního kámoše máš ty?“

„Johanku z Arku.“

„Johanku z Arku?“ zopakoval to po mně, jako kdyby tomu mohl uvěřit jen tím, když to sám vysloví. „Proč zrovna ji, prokrista?“

„Proč ne?“

„Protože Johanka z Arku byla úplně blbá,“ protáhl to do otráveného výdechu.

„Hrdinka, která v sedmnácti letech stanula v čele francouzských vojsk za stoleté války v boji proti Angličanům, vyhrála několik zásadních bitev, osvobodila Francii od drancujících žoldněrských anglických vojsk, byla nespravedlivě v devatenácti letech upálena za kacířství, poté prohlášena za svatou a je spolupatronkou Francie, je podle tebe úplně blbá?!“ vyjela jsem na něj takřka jedním dechem.

K mému podivu Adam zůstal naprosto klidný a položil mi otázku na tělo: „A proč tohle všechno dokázala?“

Nechápala jsem, kam tím míří, ale i tak jsem naplněná vědomostmi odpověděla: „Protože slyšela hlasy. Mluvili k ní andělé, kteří jí říkali, co má dělat. Uvěřil jí to i francouzský král Karel VII, který jí dal vojsko, a tak se stala národní legendou a hrdinkou.“

„Jo, tihle úžasní lidé, kteří jí tak bezmezně věřili, ji pak obelstili a nechali jejímu vlastnímu osudu, stejně jako ctihodný Karel VII, který už dosáhl svého – díky ní. Kdyby každému na setkání neříkala o svých zjeveních, neskončila by na hranici jako kacířka.“

„Ano, a to z ní dělá ještě větší mučednici, která ve jménu Boha...“

„Ve jménu Boha?“ vyprskl to jako nadávku, ale pak se zklidnil a vyzývavě se zeptal: „A copak ty tomu všemu věříš? Tomu, že slyšela hlasy, měla vidění a promlouvali k ní andělé a světci?“

To byla hodně záludná otázka. „To ty hlasy ji prý nabádaly, že je vyvolená Bohem, aby osvobodila Francii, což ji donutilo k jednání. Ale jestli tomu věřím... nejsem křesťanka, takže,“ zamyslela jsem se, „bylo by krásné tomu věřit, ale zároveň smutné.“

Adam se rozladěně vzpřímil na židli a dokončil moji myšlenku: „Kdo je tedy viníkem jejího osudu? Angličané, Francouzi, prostý lid, Karel VII, ona sama nebo... andělé a Bůh?“

Zdělala jsem se jeho výrazu, ve kterém bylo plno hněvu a rozhořčení. To ho to tak pohltilo, že se dokázal vzpouzet dějinám, které se odehrály před stovkami let? A proč jsem měla dojem, že spíš Johanku z Arku litoval a skrýval to za míněním, že byla hloupá, které bylo ostatně vyvozené z hněvu ohledně jejího skonu?

„Pokračujeme dál,“ pronesl najednou rozkazovačným tónem a zamračil se na svůj papír, jako by ho nejradši zmačkal a vyhodil do koše.

„Ehm, dobře,“ vykoktala jsem v rozpacích. „Kniha. Tam jsem opravdu nevěděla...“

„Arthur Rimbaud – Sezóna v pekle.“

„Máš rád prokleté básníky?“ žasla jsem nad tou volbou, která mi silně zaimponovala.

„Všichni jsme prokletí, ale každý jiným způsobem. Nemyslíš?“ Adam se na mě upřeně zahleděl, jako učitel snažící se vzbudit ve svém žákovi skrytý potenciál, což mě opět rozrušilo, ale pak toho našťestí nechal a nenuceně se zeptal: „Jakou knihu máš ty?“

„Janu Eyrovou od Charlotte Brontëové.“

„Hmm.“ Nasadil ten svůj přezíravý úsměv. „Máš ráda tichý, nevýrazný hlavní hrdinky, záhadný hrdiny a pochmurnou tajemnou atmosféru?“

„V tom příběhu je toho mnohem víc. Líbilo se mi, že Jana byla úplně obyčejnou dívkou, která to neměla v životě vůbec lehké, a přesto dokázala vidět světlo tam, kde ostatní viděli tmu. Milovala pana Rochestera upřímně bez předsudků se všemi jeho zápor, které by jiné odradily, a zůstala s ním i potom, co jeho sídlo vyhořelo, on oslepl a museli mu amputovat ruku.“

Adam se na mě pozorně díval, jako by v mých očích něco hledal, a pak zašeptal: „Ale tady to není jak na škole v Lowoodu, ne? A tvoje teta taky není despotická a zlá jako byla paní Reedová. Ale co ten tajemný pan Rochester? Taky je to jen fikce?“

Zatímco se do mě vpíjely jeho hloubavé smaragdové oči, odehrával se ve mně chaos. Musel o mně vědět mnohem víc, než jsem si doposud myslela, a to mi bralo dech z plic. Ne, *on* mi bral dech z plic. On a to, jak se na mě díval, jakým způsobem se vyjadřoval, o čem mluvil, jak moc se dokázal do něčeho vžít a jak mě nutil o všem přemýšlet jinak. I o něm samotném.

Se zazvoněním jsem se nevěřícně podívala na hodiny.

„Tak zase příště, Jano,“ řekl s tajemným úsměvem a odešel bez dalšího slova ze třídy.

Netrvalo dlouho a objevila se u mé lavice Melanie, která úsečně pronesla: „Vypadá to, že jste se s Cohenem dobře bavili.“

„Nikdy mě nenapadlo, že se s Adamem nemáte tak rádi,“ odpověděla jsem zmateně, když jsem si vzpomněla na tu její nepochopitelnou scénu na začátku hodiny.

„To víš. Adama Cohena lidi buď zbožňují, nebo ho nemůžou vystát.“

„Musí mezi tím být ještě něco,“ pousmála jsem se, protože já ani do jedné kategorie nespádala.

„Nic jinýho mezi tím není, Elaine,“ odvětila na můj vkus až moc drsně, zkoumavě se na mě zahleděla a dodala: „Jen v tom někteří ještě nemají jasno.“

Po škole jsem se vrátila domů jako zpráskaný pes, kterého poprvé vypustili do světa. Vanessa byla ještě v práci, takže jsem se s povzdechem vydala nahoru po schodech do svého pokoje, kde jsem za sebou zavřela dveře a padla do postele.

Ležela jsem s pohledem upřeným na strop a nechala se unést vzpomínkami o tři roky zpátky k tomu osudnému dni, který mi navždy změnil život.

Bylo mi čerstvě patnáct let, když k nám do našeho velkého rodinného viktoriánského domu v San Francisku došla tehdy jednatřicetiletá teta Vanessa, které přes slzy nebylo pomalu rozumět. Chvíli po ní dorazila teta Lyanna, která neměla daleko ke zhroucení, a zatímco mě obě objímaly, plakaly a nařikaly, já mezi nimi nehnutě stála a hleděla do prázdna, jako by se všechno kolem mě zastavilo, i můj vlastní tlukot srdce... jako bych v ten moment sama přestala existovat. Jejich slova byla pro mě jen vzdálený šum, kterému jsem nechtěla rozumět, natož mu uvěřit. Po tvářích mi stékaly tiché slzy, protože rozum chápal, co mi říkaly, ale srdce si to stále nepřipouštělo. Cítila jsem se, jako bych se ocitla v té nejhorší noční můře, ze které se nejsem schopná probudit... a ze které už mě nikdo neprobudil.

Když mě tety ve vlastní bolesti ujišťovaly, že se o mě postarají, zhluboka jsem se nadechla roztřesenými rty, a to byl přesně ten okamžik, kdy opadla ta mlhavá opona a já si naplno uvědomila, co se děje. „Já nikam nepůjdu! Chci mámu a tátu! Nejsou mrtví!“ rozkřičela jsem se a padla nařikavě v slzách na kolena. „Nemůžou být mrtví! Prosím, řekněte mi, že to není pravda,“ nařikala jsem v usedavém pláči, který se rval zevnitř, kde mě drtilo příšerné vědomí, že už své rodiče nikdy nevidím. „Já je chci zpátky!“ Podívala jsem se před sebe a nenávistně do prázdného prostoru zařvala: „Vrať mi je!“

Prarodiče si vynutili křesťanský pohřeb, který se odehrál v gotickém Kostele archanděla Michaela v San Francisku, kde byli mí rodiče před zrakem Boha oddáni, a proto podle nich odsud měly jejich duše společně i odejít. Pro mě to žádná útěcha nebyla. Tohle byla nesnesitelnost bytí, při které jsem se měla rozloučit „s milovanými rodiči, synem a dcerou, bratrem a sestrou, strýcem a tetou, s Markem a Eleanor Riversovými, jež ve věku čtyřiceti sedmi a čtyřiceti pěti let předčasně skonali a opustili společně náš svět“.

Oba mí rodiče i přesto, že byli vychováni v křesťanské víře, mě samotnou do toho nikdy nenutili. Chtěli mě těch „zdlouhavých žvástů o věčných pravdách“ ušetřit, abych se mohla sama rozhodnout, co je správné, a ne být jako poslušná ovečka z davu opakující cizí fráze. Dali mi zkrátka na výběr a já si vybrala svobodnou vůli.

Farářův projev byl tak dlouhý, že jsem soustředila svůj usazený pohled na sochu majestátního anděla, který byl připevněný ke stěně

přímo nad námi. Nahromaděným teskným vztekem jsem proklínala jeho i všechny svatý.

Jak jste to mohli dovolit? Jak jste něco takového mohli dopustit? Proč jste mi je vzali? Proč tak brzy? Co udělali tak zlého, že museli zemřít? Proč jste tak krutí a nespravedliví?

Díváš se přímo na mě a vidíš, jak trpím! Cítíš to aspoň? Vnímáš moji bolest?

Nedokázala jsem si to vysvětlit, ale měla jsem v tu chvíli pocit, jako by mě zahalilo neznámé konejšivé teplo, které působilo jako antidepressiva. Ta nadpozemská útěcha však netrvala dlouho, neboť nás farář vyzval: „Modleme se za duše našeho bratra Marka a naší sestry Eleanor, aby úspěšně prošly Posledním soudem, spočinuly v milosrdných rukou našeho Pána a neskončily v plamenech pekelných...“

„Cože?!“ vykřikla jsem a postavila se. „Mí rodiče neskončí v pekle!“

Netušila jsem, jestli vůbec na nějaké nebe nebo peklo věřím, ale představa, že někdo může jenom uvažovat o tom, že by mí milovaní rodiče skončili v plamenech pekelných, mě pobuřovala a zároveň děsila.

„Ššš, Elaine,“ ozvala se šokovaně babička, zatímco zraky všech lpěly jen na mně.

„Tohle je standardní postup,“ zašeptala Vanessa. „Nemyslel to nijak osobně.“

Malátně jsem se opět posadila a nevěřicně sledovala, jak se farář ujal sborové modlitby, ke které se přidalo mnoho zúčastněných. Se skloněnými hlavami tiše opakovali výňatky z bible doufající, že *duše našich drahých zesnulých všemohoucí Bůh přijme do svého nebeského království. Amen.*

Jakmile obřad i s nekončící truchlivou kondolencí skončil, přišel ke mně onen farář, na kterého jsem vykřikla, a dal mi soustrastně ruku na rameno. „Nevadí, že nevěříš. I tak jsi pod ochranou. A velkou, jak cítím... máš štěstí v neštěstí.“

Soud mě přes sociální úřady svěřil do péče tetě Vanesse, ke které jsem se přestěhovala do jejího malého patrového domku s menším dvorkem v Oaklandu, přístavním městě u Sanfranciského zálivu. Teta Lyanna Bellová usilovala o to, abych bydlela s ní, s nyní jednadvacetiletým bratrancem Jamiem a jejím novým manželem v jeho honosné vile v sousedním Berkeley. Ale jelikož vztahy mezi jejím synem a autoritativním panem Bellem nebyly zrovna růžové, nakonec tu snahu

vzdala. Střechu nad hlavou mi samozřejmě nabídli i prarodiče, ale jedni bydleli až v dalekém Seattlu a druzí byli z tátovy smrti tak zdrčením, že jsem oboje možnosti radši ihned vyloučila.

Obdivovala jsem Vanessu, nejmladší ze tří sourozenců Riversových, za to, že se mě ujala a stala se mým zákonným zástupcem. Pracovala jako farmaceut v Oaklandské nemocnici Highland Hospital a byla pracovně tak vytížená, že už jí na nic ostatního prakticky nezbyval čas – nejen na moji maličkost, ale také na osobní život. Stále opakovala, že na chlapy v tom shonu nemá ani pomyšlení, protože je provdaná za svoji práci. Ale byla to škoda, neboť by z fleku mohla zaujmout se svojí vytáhlou, útlou postavou, hnědým elegantním mikádem a vkusným šatníkem roli mé starší sestry.

Škola pro mě po smrti rodičů představovala úplné tabu, proto se Vanessa po konzultaci s příbuzenstvem rozhodla, že pro mě bude nejlepší, když ji po zbytek semestru zanechám a nastoupím od září znovu do prváku na Oaklandskou střední – Oakland High School, abych nemusela každý den dojíždět do San Franciska. Tím jsem sice získala dobrých devět měsíců na vzpomínání, ale zároveň ztratila jeden studijní rok, který jsem musela celý opakovat, a kamarády z bývalé školy, se kterými jsem prožila své dětství.

Nápomocná a rozumná Melanie na mě už od našeho seznámení působila jako silná osobnost se smyslem pro spravedlnost. Příroda jí nadělila výšku modelky, světle modré oči a dlouhé plavé vlasy, které jí spadaly až pod zadek, ale vloni kompletně změnila účes tak, že byla pomalu k nepoznání. Nyní se honosila asymetrickým rozčepýřeným mikádem, které každý třetí měsíc obměňovala novými barevnými pramínky. Alexandra si z ní dělala legraci, že se změnou účesu snažila zakrýt své do očí bijící árijské geny.

Mel byla také jedináček jako já. Co jsem věděla, tak její otec rodinu opustil ještě v době, kdy byla její maminka těhotná, ale na Mel to očividně nemělo žádný psychický dopad. Její máma byla veselá a přátelská, takže to prázdné místo dokázala Mel vynahradit, i když se znovu neprovdala. Vzhledově byla každá úplně jiná. Paní Turnerová byla menší a mírně zaoblená mladá žena se snědou pletí, hnědými vlasy a očima stejné barvy, takže jsem z toho rychle vydedukovala, že Melanie převzala většinu dědičné informace od svého otce, což byla tak trochu nespravedlnost vůči paní Turnerové. Ale i přesto Mel nosila jeho příjmení a celým jménem se jmenovala Melanie Third-Turnerová.

Alexandra byla z nás tří nejvíc rázná, extrovertní a ztřeštěná, ale taky uměla stát nohama pevně na zemi. Své kaštanové lokny podpořila přelivem s nádechem do bronzova, který zvýrazňoval její velké okrové oči. Musela jsem o ní bezelstně říct, že vyrostla do krásy a že její atraktivní sebevědomý půvab zamával s nejděním klukem v okolí.

Jediná já z naší trojice „el“ jsem se zřejmě nijak za ta léta dospívání a hledání své vlastní identity, nezměnila. Své dlouhé, husté tmavě hnědé vlasy rovné jako hřebíky jsem si nikdy neobarvila a ani nijak zvlášť razantně nezkrátila jejich délku. Teta Lyanna Bellová si dřív dělala srandu z toho, že jsem spíš její dítě než jejího bratra Marka, mého tatínka, protože jsem už od narození vypadala, jako bych jí z oka vypadla – nebo spíš z lůna. A když už jsme u těch očí, ty jsem právě měla úplně stejné jako její syn Jamie – inkoustově modré a vcelku velké, což byla dle Alexandřiných slov má nejlepší a nejvíc smrtící kulka v zásobníku. Mnohokrát jsme byli s bratrancem Jamiem cizími lidmi považováni za sourozence, protože ta podoba byla prostě neskutečná.

Ačkoliv jsem měla tmavé vlasy, a tudíž by se dal očekávat nějaký autoritativní pigment, o snědé pleti jsem si mohla nechat jen zdát. Klidně bych mohla jít na konkurs na Sněhurku, protože jediné, co nepostrádalo na mém těle náznak, že ve mně koluje krev, byly rty, které jsem si ze zlovyku pořád kousala, takže jejich červeň byla o to výraznější.

Vylezla jsem z postele a zadívala se z okna na sněhovou vánici, která se během dne ustálila a teď opět nabírala na síle, jako by ji poháněla nějaká neznámá síla. *Co s sebou přinášíš?* Sešla jsem dolů do přízemí, oblékla si kabát a vyšla na náš dvorek za domem, abych se té nevídané krásy mohla dotknout. Chumelenice se v ten moment zmírnila a já si s nataženými dlaněmi a s úsměvem na rtech vychutnávala jemné, šimravé doteky milovaných sněhových vloček s přáním, aby v Bay Area sněžilo častěji.

V tom má mysl opět zabloudila k předešlé noci. O čem se mi to zdálo? Proč mi to sněžení ten zapomenutý sen připomíná?

∞ Záblesk věta ∞

V úterý jsem se do školy tentokrát snažila přijít včas a vyhnout se další případné srážce s nákladákem. Sněhová vánice se bohužel odporoučela nad Pacifik a navrátila naše kalifornské východní pobřeží Sanfranciského zálivu do starých kolejí. Sem tam ještě poletovaly malé sněhové vločky, ale ty ihned po dopadu na zem bezbranně roz-tály.

„Tak to je úlet. Druhý den nového semestru a Adam už se zase někde fláká,“ poznamenala Alex, když jsme se všechny tři přesouvaly na americké a světové dějiny v podání „sekáče“ Butlera.

„To je mu podobný,“ odbyla to s odfrknutím Mel a tím mi připomněla svůj včerejší nepochopitelný výstup v hodině psychologie.

„A hele, zatoulaný kůzlátko se nám vrátilo,“ pronesla uštěpačně Alex, když se Adam nečekaně objevil ve dveřích třídy, ale moji pozornost si získal, až když zaraženě zašeptala: „Podívejte se na něj. To jen potvrzuje moji teorii.“

Vzhlédla jsem a ihned pochopila, proč Alexandra tak zvažněla. Adam vypadal strhaně, jako by přijel z nucených prací nebo minimálně celou noc nespál. Těžce se posadil do lavice a s oddechem se celým tělem schlíple opřel o opěrkou židle, jako by byl na konci svých sil. Se zívnutím si prohrábl rukou své hnědé číro, které mu z toho pohybu trčelo do všech světových stran, ale i přes to všechno byl pořád jako světlo lucerny, ke které se slétával všechen (pro něj nyní obtížný) hmyz.

„Musí mít děsně přísný rodiče. Vy jste si nevšimly, že kdykoli udělá nějaký průser – hlavně u pana Faulknera, tak je na druhý den jako vyměněný?“

Pochybovačně jsem se na Alexandru zamračila. „Ty si myslíš, že ho pan Faulkner za tu včerejší slovní přestřelku napráskal jeho rodičům? Tomu se mi nechce věřit.“

V ten moment kolem Adama prošla prudička Victoria, která si do něj posměvačně rýpla: „Krutá noc, drzounku?“

Adam, aniž by se na ni podíval, zdvihl na její počest prostředníček. „Polib si.“

„Cos to řekl?!“ Vyjela na něj tak, jak se od ní dalo čekat a přitáhla tím na sebe pozornost celé třídy, která na ty dva dychtivě upřela zrak.

Adam k ní pomalu vzhledl a mně se zdálo, jako by jeho zelené oči ztmavly. „Abys táhla do řiti,“ zvýšil důrazně hlas, ale stále zůstal až chladnokrevně klidný. „Nemám na ty tvoje rádoby drsňácký kecy náladu. Tak odprejskni.“

„Ochou,“ rozesmála se tlumeně Alexandra a se zadostiučiněním sledovala pokořenou Victorii, která Adama propálila pohledem, ale dál to už nijak nekomentovala a šla se rozladěně posadit na své místo. „Sakra! Dobře ji setřel! Měla jsem si to nahrát.“

Adam byl oproti včerejšku jako vyměněný, ale ať už za tou změnou osobnosti bylo cokoli, tahle jeho stinná stránka se rozhodně neobjevila poprvé. Tento rok byl prvním, kdy jsem s ním měla nějaké společné hodiny, a za ten první semestr mi odhalil jen svůj matný obrys, který teprve teď dostával nových tvarů a barev, které nabíraly nečekaně ostré, pichlavé hrany a tmavé stínování. Trošku mě to zamrzelo, protože na mě včera udělal více než kladný dojem, i když to zpočátku vypadalo, že spolupráce s ním bude peklo.

Ne, omyl. Peklo přišlo teprve až na dnešní hodině psychologie.

Jakmile slečna Olsonová v kanárkově žlutých šatech a rudých střevících vešla do třídy, ihned nás šokovala něčím dalším, co s jejím potrhým vzhledem nemělo nic společného: „Ale, copak to tu vidím? Ten včerejší nový „spárovaný“ zasedací pořádek se vám nelíbil? Nebojte, brzy si zvyknete a teď honem třído – vztyk a utvořit párové skupinky, jaké tu byly včera...“

„To si děláte srandu, ne?“ ozval se Adam, který po celý den kolem sebe metal blesky jako na běžícím pásu. Jeho hlas zněl tak otráveně a podrážděně, že se mě to dotklo a vzala jsem si to osobně. Okamžitě jsem se na něj otočila, abych mu svým zamračením dala najevo, že zrovna o něho taky nestojím, ale on mým směrem ani nemrkl. Místo toho hleděl na slečnu Olsonovou se zdviženým rtem, jako by ona sama byla pod jeho úroveň, nejen její nesmyslné nápady. „To budeme hrát zase nějakou hru?“

Debilní hru, doplnila jsem si v hlavě to, na co určitě dle toho svého debilního úšklebku myslel. Proč mě to tak vytáčelo? Copak jsem s ním chtěla sedět v lavici? Nechtěla. Nikdy jsem se ho o to nežádala. Ale on se choval, jako bych měla lepru.

„Zmlkni, Adame,“ zasyčela na něj Melanie, ale nebylo v tom žádné podprahové varování, aby se kontroloval kvůli tomu, že by mohl mít další průser.

Adam se na moji kamarádku uchechtl takovým tím způsobem, že si před ní rovnou mohl stoupnout a vysmát se jí do obličeje, a k tomu dodal: „Ty zmlkni.“

„Hej!“ okamžitě jsem na její obranu vystartovala. Tak tohle ne. „Zmlkni si sám.“

Chudák neškodná slečna Olsonová se nás snažila umírnit, ale k tomu by potřebovala kanón a tři velké dělové koule. Nebo by spíš stačily dvě, protože Melanie se stáhla, a i mně naznačovala, abych následovala jejího příkladu, ale na to už bylo pozdě.

„Proč?“ hlas mu v návalu pobavení přeskočil. Za normálních okolností by s tím úšklebkem, který k té prosté otázce přidal, vypadal k uzoufání roztomile, ale já mu viděla v očích i něco jiného – provokaci a výsměch, a to mě popudilo ještě víc.

„Protože meleš hovadiny a urážíš ostatní.“ To jeho nadřazené chování mě tak iritovalo, že jsem prostě nemohla být zticha.

Adam se jízlivě usmál, jako bych mu místo očekávaného zpražení nahrála a s povzdechem prohlásil: „Ok, já si k tobě teda zase sednu, když to tak chceš.“

Zalapala jsem po dechu a očima těkala po něčem, co bych po něm mohla mrštit, zatímco se půlka třídy dala do smíchu. Slečna Olsonová jen bezradně stála opodál s rukama volně visícíma kolem těla.

„To teda nechci! To bych radši seděla s... s Hitlerem!“ Ach jo, zase, ale nic jiného mě bohužel v tom rozhodném okamžiku nenapadlo a on měl v té slovní přestřelce navrch, což mi taky moc na výrobě sarkasticky vítězných odpovědí nepomáhalo.

Třídou to překvapeně, pohoršeně zašumělo, zvláště z řad dívčího osazenstva, které se tvářily, jako by mi za tu nehoráznou urážku jejich zbožňovaného veličenstva nejradši vyškubaly vlasy.

„Slečno Riversová, to už je myslím...“ začala opět lamentovat slečna Olsonová.

Ale Adam ji bez milosti či slušnosti podrážděně přerušil a dál ji ignoroval tak dokonale, jako by tam ani nestála: „Tak nevím, o co ti jde.“ Otráveně si odfrkl, zahleděl se na slečnu Olsonovou a pokračoval směrem k ní tam, kde předtím skončil, jako by k té „milé“ debatě mezi námi nikdy nedošlo. „Proč teda musíme sedět po párech? Sama vidíte, že některý páry jsou neslučitelný.“ Adam po mně šlehl nevráživými očima a opět zdvihl ten svůj drzý ret, za což jsem mu přála odvelení do diagnostáku.

Krev se mi vařila v žilách, ale přemohla jsem se a nešla ho prohodit oknem, i když to mi nezabránilo v tom, abych si to aspoň nepředstavovala. Všimla jsem si, jak mně Mel pokradmu pozoruje, a trošku jsem se nad sebou zastyděla. Co to se mnou je? Vážně jsem na něho štěkla, že bych radši seděla s Hitlerem? Tohle musel být jen nějaký zkrat, uklidňovala jsem své nalomené svědomí.

„Protože o tom život je, pane Cohene,“ ujala se konečně slova slečna Olsonová, ale z toho moudra, které ze sebe „vyplivla“ potom, bych byla radši, kdyby ji ke slovu nepustil vůbec. „Sem tam se nám do něj dostanou situace, kdy musíme vyžít i s lidmi, které nemáme zrovna v lásce a musíme se naučit navzájem se tolerovat.“

To je super. Takže podle ní se s Adamem nenávidíme. Ne, že by mi vadilo, že na podkladě jedné rozepře se z nás hned před očima všech stali nepřátelé, ale štválo mě, že jsem se nechala vyprovokovat a on tak dosáhl svého. Šlo tu přeci o princip. Pouze jsem se bránila, bránila jsem Melanii i slečnu Olsonovou a on z toho vyšel jako vítěz a já jako hlupačka, která mu nebyla schopná dál slovně odporovat. Byl až moc dobrý hráč a já se přiřadila k těm, kteří to teď poznali na vlastní kůži. A bylo to... ponižující.

Už jsem aspoň začala chápat, jak to Mel myslela, když řekla, že Adama Cohena lidi buď zbožňují, nebo naopak nenávidí, a že ti ostatní se ještě nestihli přiklonit na jednu či druhou stranu. No, tak já už se asi přiklonila.

„Ale abyste mě neměli za despota,“ pokračovala slečna Olsonová. „Můžeme udělat druhé rozřazovací kolo a tím si můžete opět své partnery vyměnit.“

„A je to fakt tak nutný?“ ozval se tentokrát Tate, který seděl v lavici s Adamem a měl slečnu Olsonovou taky evidentně na háku.

„Víte co? Já už toho mám vážně dost. Všichni se usadí vedle svých včerejších partnerů a vy, pane Crowley, zaujměte místo vedle slečny Riversové. Vaše včerejší partnerka se posadí k panu Cohenovi. A tím končí veškeré diskuze!“

I přes rachot ve třídě jsem slyšela, jak Samanthino vláčné srdíčko plesá radostí. S blaženým úsměvem mířila k Adamovu stolu, zatímco Tate se vlažným tempem přesouval za mnou a Melanie zase nedobrovolně putovala ke Kevinovi.

Tate Crowley, vcelku vysoký špinavý blondák s šedomodrýma očima, žuchl na sousedící židli a pozdravil mě: „Nazdar, rebelko. Tak jakou barvu má náš válečný prapor?“

No bezva. Zbavila jsem se největšího otravy dne a nahradila ho jeho nejlepším kamarádem. Dnešek už nemůže být oslnivější. Tate hrál závodně fotbal za náš úspěšný školní tým Wildcats a byl známý tím, že dýchal pro každou špatnost. Jak by taky ne, když se blízce kamarádil s největším průserárem na škole a ve všem mu kryl záda.

„Nemám žádný válečný prapor.“ Ale kdybych nějaký měla, určitě bych jím už dávno probodla Adama.

„A co aspoň nevinnou korouhev?“ vtipkoval vesele dál, a když pochopil, že mi vážně není do smíchu, ledabyle prohodil: „Adama neřeš, nemá dnes svůj den. Nemůže za to a určitě to nemyslel nijak osobně.“

„Vážně?“ vykouzila jsem přehnaně udivený výraz. „Nevšimla jsem si.“

Tate se rozesmál a koukl očkem dozadu na Adama, který s čelem položeným na stole rozdýchával svoji novou partnerku. Vyslal k němu zoufalý škleb, který Tatea rozesmál ještě víc. „Já jsem mu říkal, že měl radši zůstat doma.“

Tímhle mě donutil, abych pookřála. „A co s ním je, že je tak nabroušený?“

Tate nepůsobil, že by se mu o tom chtělo mluvit. Radši rozverně změnil téma: „Ty se hodně kamarádíš s Alexandrou Hartovou, že? Přemýšlel jsem, že bych ji pozval na rande. Co myslíš? Má to cenu?“ Když jsem na něho konsternovaně zamrkala, dodal: „Jako cenu v tom smyslu, jestli mi hned nedá košem.“

Jo, tak. To zní mnohem líp. „Za zeptání nic nedáš,“ snažila jsem se o laskavý tón, abych si napravila reputaci, za což jsem si u něj vysloužila milý úsměv.

„Tak třído, konečně můžeme předstoupit k dnešní látce a tou je – osobnost. Ví někdo, co to slovo znamená?“ Chvíli bylo ticho a pak slečna Olsonová zářivě kývla někam za má záda. „Ano, pane Cohene?“

Adam stále se zdviženou rukou úpěnlivě zaprosil: „Nemůžeme si místo učiva spíš zahrát nějakou hru?“

Takřka celá třída vybuchla smíchy, včetně Tatea, který se málem složil ze židle. Samantha se vedle nevinně se culícího Adama dmula pýchou, že má tu čest sedět po jeho výsostném boku. Samozvaná královna konečně dostala to, co chtěla a nadmíru si to užívala. Chyběla jí už jen korunka a žezlo – a taky bič, kterým by nás podřadné dvořany mohla šlehat až do masa. Když jsem jejím směrem nakrčila obočí,

Adam se do mě zahákl očima. Jeho oči škodolibě vysílaly – *Tak co, už je ti zase špatně?*

„Zkuste svoji odpověď formulovat líp, pane Cohene.“

„Termín osobnost pochází z latinského slova *persóna*, které v Římě označovalo hereckou masku, roli, jež člověk hraje. Z vědeckého hlediska je to psychický celek, který charakterizuje určitého člověka,“ odpověděl bez mrknutí oka a byl za to slečnou Olsonovou pochválen, i když se zrovna netvářil, že by o to stál. Tohle se Adamovi upřít nemohlo. Byl fakt bedna.

Jakmile učitelka skončila se svojí úvodní přednáškou, vyzvala nás, abychom v párech vytvořili schéma typů osobnosti, přiřadili k nim charakteristické vlastnosti a zauvažovali, kam sami patříme. Spolupráce s Tatem proběhla na jedničku s hvězdičkou. „Na kterou stranu mám nakreslit tvou miniaturu? Jsi introvert nebo extrovert?“

„Asi spíš introvert.“ Nebo jsem jím aspoň do začátku dnešní hodiny byla.

Tate nakreslil do levé půli kruhu malého primitivního človíčka se sukní a vlasy, zatímco do pravé poloviny nakreslil sebe – bez sukně a bez dlouhých vlasů, ale za to s obrovskými svaly, kterými si tu absenci detailů vykompenzoval. „Jsem talent, co?“

„Wow. Úplný Leonardo DaVinci,“ zasmála jsem se nad jeho *brilantním* výkonem, se kterým se mohl pyšnit leda tak mezi dětmi v mateřské školce.

„Takže teď toho na výběr moc nemáme. Ty si můžeš vybrat mezi melancholikem a flegmatikem a já mezi cholerikem nebo sangvinikem, ale jelikož ta horní polovina vypadá dost labilně, volím sangvinika a tebe pasuju na flegmatika. Jsi pro?“

Přečetla jsem si, co jsme k těm typům osobností namáhavě ze svých unavených mozků vysoplili za charakteristiky a zjistila jsem, že nepatřím do žádné konkrétní skupiny. Ne, v každé bylo něco jiného, co ke mně sedělo. Z flegmatika – tichý, rozvážný, klidný (když mě Adam nevytáčí), spolehlivý (Vanessa by mohla oponovat). Z melancholika – úzkostlivý, přecitlivělý, náladový – to zná každá dívka. Ze sangvinika – hovorný (jak s kým), nenucený (opět jak s kým). Z cholerika – útočný, vznětlivý, impulsivní (vše díky Adamovi).

„Jo, jsem pro,“ vrátila jsem Tateovi úsměv a dál se v tom nebabrala dokud...

Dokud slečna Olsonová nerozkázala: „Tak, studenti. Zbývá nám posledních pět minut do zvonění, tak se mi postupně lavici po lavici svěřte, jaká jste osobnost.“

S přibitým pohledem na hodiny jsem doufala, že na mě nepřijde řada, ale to se mi nepoštěstilo. Horečně jsem uvažovala nad odpovědí, ale jelikož jsem Tateovi odkývala flegmatika, moc na výběr jsem opravdu neměla. „Flegmatik.“

Nato se za mými zády nečekaně ozvalo: „Lež.“

Podívala jsem se prudce Adamovi do tváře, která na mě hleděla se vševědoucím poloúsměvem. „Co prosím?“

„Pane Cohene, na další konfrontace už nemáme čas,“ ozvala se netrpělivá učitelka a vybídla dalšího studenta k odpovědi.

Ale Adamovi to bylo šumák a zase narušil hodinu: „Tohle přece není konfrontace. Jen čistý fakt. Elaine si zkrátka nechce přiznat, že je cholerik se silně melancholickými sklony, který se skrývá pod naučenou flegmatickou maskou, která má do sangvinika hodně daleko, i když by jím mohla být, kdyby se dokázala trochu víc odvázat.“

Spadla mi brada a zůstala jsem na něho zírat s otevřenou pusou, kdy mojí jedinou mimikou v obličejí byly jen tiky v očích, *které se skrývaly* za ochromeným mrkáním. Měl pravdu. Vystihl mě úplně dokonale, a to mě vyděsilo, protože ani já sama bych se lépe nepopsala. Tak jak to, že to zvládl on? Byla jsem schopná jen omráčeně zašeptat: „Vystup z mé hlavy.“

„Příště si zavři dveře,“ oznámil mi to, jako by mě tím varoval, čímž mě zmátl ještě víc. Díkybohu zazvonilo a studenti na ten jeho rozbor v tu ránu zapomněli.

„Měj se, Elaine,“ zaslechla jsem jako by zdáli Tateův pobavený hlas a jen jsem mu na rozloučenou kývla, zatímco jsem očima stále lpěla na Adamovi, který si nenuceně sbalil své věci a odkráčel spolu s Tatem a Chrisem ven ze třídy. Zase jako bych byla vzduch.

„Kašli na něj,“ ozvala se vedle mě Melanie, čímž mě probrala z agónie. „Nesmíš si ty jeho útočný kecy brát osobně. Adama prostě baví dráždit lidi kolem, protože si myslí, že mu nesaahají ani po kotníky. Rád leze lidem do hlavy a vytáčí je. Baví se tím, protože je pro něho čas zřejmě moc dlouhý. Nevšiměj si ho a předstírej, že neexistuje,“ naléhala na mě, jako by mi šlo o život.

Druhý den se k Alexandře samozřejmě dostala včerejší potyčka mezi mnou a Adamem. „Ten v tobě probudil oheň jako nikdo před ním! Asi ti pěkně hnul žlučí, co? Hlavní je, že žádný jiný orgán a jeho